

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
КРАГУЈЕВЦУ

Гж.бр. 3089/10

Датум: 13. 01. 2011. године

К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Зорана Хацића, председника већа, Драгице Петровић и Сузана Видановић, чланова већа, у парници тужиоца Т. Ђ. из К., чији је пуномоћник С. П., адвокат из К., против туженог АД З.о., са седиштем у К., ради накнаде по основу проналаска, одлучујући по жалби туженог, а на пресуду Вишег суда у Крагујевцу, 2П1-80/10, од 08. 06. 2010. године, у нејавној седници већа одржаној дана 13. 01. 2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ жалба туженог АД З.о. са седиштем у К., а пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2П1-80/10, од 08. 06. 2010. године у ставу првом и трећем **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу, 2П1-80/10 од 08. 06. 2010. године, ставом првим усвојен је тужбени захтев тужиоца Т. Ђ. из К., па је обавезан тужени АД З.о. са седиштем у К. да тужиоцу на име накнаде по основу економског искоришћавања тужиочевог проналаска "побољшања на извлакачу на пиштољу система ЦЗ 99 и ЦЗ 999 за период од 2002. године до 01. 04. 2009. године исплати износ од 1.035.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01. 04. 2009. године као дана вештачења па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Ставом другим усвојен је тужбени захтев тужиоца Т. Ђ. из К., па је обавезан тужени АД З.о. са седиштем у К. да тужиоцу за сваки произведени и продати пиштољ на коме је примењен заштићени проналазак "побољшања на извлакачу за пиштоље система ЦЗ 99" по решењу "побољшања на извлакачу за пиштољ система ЦЗ 99" по решењу бр. РС-575-08-5-167/02, од 12. 03. 2008. године, Завода за интелектуалну својину Београд, почев од 01. 04. 2009. године па убудуће исплаћује накнаду у висини од 0,4% од продајне цене сваког

пиштоља, без пореза, за све време трајања патента до 10. 08. 2020. године, у року од 15 дана од дана извршене продаје, под претњом принудног извршења.

Ставом трећим обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 224.322,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

На напред наведену пресуду, у односу на став први и трећи, тужени је благовремено уложио жалбу из свих законских разлога са предлогом да се пресуда укине и списи предмета врате првостепеном суду на поновно суђење.

Тужилац је дао одговор на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде а у смислу члана 372 ЗПП, Апелациони суд је утврдио да жалба туженог није основана.

У проведеном поступку нема битних повреда одредаба ЗПП, из чл. 361 ст. 2 ЗПП, на које повреде Апелациони суд пази по службеној дужности, нити повреда на које се указује жалбом туженог, а због којих би се пресуда у ставу првом имала укинути.

У првостепеном поступку је утврђено да је тужилац у радном односу код туженика, да је тужени одбио да проналазак "побољшања на извлакачу за пиштољ ЦЗ 99" пријави на своје име, да је тужилац сам извршио пријаву код Завода за заштиту интелектуалне својине, дана 10. 08. 2000. године и да је Завод за интелектуалну својину огласио тужиоца за носиоца патента и аутора, решењем бр. РС-575708-5-167/02 од 12. 03. 2008. године. Ово право је уписано у регистар патената Завода за интелектуалну својину под бројем 49943. Из уговора о раду који је тужилац закључио са туженим првостепени суд је утврдио да између послодавца и запосленог нису утврђени критеријуми за утврђивање висине, начин и време плаћање за искоришћавање патента. Овај патент туженик је искоришћавао почев од 2002. године, а и данас га искоришћава.

Из налаза и мишљења вештака је утврђено да тужиоцу, а за период од 2002. године до 01. 04. 2009. године, када је обављено вештачење припада право на накнаду због економског искоришћавања тужиоцевог проналаска и у висини од 1.035.000,00 динара.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд закључује да тужиоцу припада право на накнаду за искоришћавање његовог заштићеног патента у производњи туженог, а све сходно одредби чл. 101 ст. 1 у вези чл. 114 ст. 5 и чл. 99 ст. 1 Закона о патентима.

Одлучујући о истакнутом приговору застарелости од стране туженог, првостепени суд закључује да је приговор туженог неоснован, а ово са разлога што је чл. 114 ст. 5 у вези чл. 119 Закона о патентима прописано да послодавац има право да економски искоришћава проналазак који је заштићен на име запосленог и обавезу да запосленом исплати накнаду у складу са уговором који закључе поводом проналаска, и да уговор није закључен поводом конкретне проналаска између тужиоца и туженика и обзиром да тужилац тражи накнаду по основу економског искоришћавања патента, то сасгласно одредби чл. 371 Закона о облигационим односима, а којим је прописано да потраживања застаревају за 10 година, ако законом није одређен неки други рок застарелости, па како је тужиоцу Решењем Завода за интелектуалну својину од 12.03. 2008. године признат патент по пријави бр. П-167/02, од 10. 08. 2000. године и како је тужба

поднета дана 05. 05. 2008. године, то и није истекао рок прописан за застарелост потраживања у трајању од 10 година, почев од дана извршене пријаве код Завода за заштиту интелектуалне својине.

Обзиром на напред изнето првостепени суд је и донео одлуку као у изреци пресуде у ставу првом.

За овакав свој став првостепени суд је дао довољно јасне и убедљиве разлоге, које у свему као правилне и потпуне прихвата и Апелациони суд.

Жалбом туженог се истиче да је неправилно утврђење првостепеног суда да потраживање тужиоца није застарело, већ напротив, жалба сматра да се у конкретном случају ради о накнади штете, због повреде права, а сагласно одредби чл. 93 Закона о патентима, те како је одредбом чл. 96 Закона о патентима предвиђено да се тужба за повреду патента може поднети у року од 3 године од дана сазнања за повреду и учиниоца, а не и после истека рока од 5 година од дана учињене повреде, то је тужиочево потраживање застарело, као и да је исто застарело сагласно одредбама Закона о облигационим односима за накнаду штете, сагласно одредби из чл. 376. Овакви наводи у жалби туженог не могу се прихватити као основани, јер и према утврђењу Апелационог суда, у конкретном случају се не ради о накнади штете нити повредама права из чл. 93 Закона о патентима, а за које повреде је одредбом чл. 96 Закона о патентима предвиђен стварно рок од 3 године, од дана сазнања за повреду и учиниоца, а не и после истека рока од 5 година од дана учињене повреде, већ напротив, о накнади за економско искоришћавање патента, због чега је правилно утврђење првостепеног суда, да се у конкретном случају на рок застарелости има применити одредба чл. 371 Закона о облигационим односима, како је то правилно утврдио првостепени суд.

Ни осталим наводима у жалби туженог не доводи се у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања и примењеног права.

Правилна је и одлука о трошковима, за коју тужени не наводи у чему се састоји њена неправилност, а иста је донета сходно одредби чл. 149 и 150 ЗПП, уз правилну примену Адвокатске и Таксене тарифе.

Са напред изнетих разлога, применом чл. 375 ЗПП, Апелациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Зоран Хаџић, с.р.